

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB31 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB31 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 104.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb31-txt-shoot-n68.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB31:68

#

Apostelen.

Det at være Apostel maa dog være en saa frygtelig, umenneskelig, overmenneskelig Qval og Rædsel, at jeg sandeligen ikke fortænker os Msker i, at vi ikke tør være det, ønske os fritagne – men, som oftere sagt, det jeg fortænker Christenheden i er den løgnagtige Vending man har givet Sagen: vi ere for ydmyge til at begjere at være Apostle. Denne Løgn er det der har gjort, at Gud har vendt sig bort fra Xstheden, der længst er gudforladt. Vil Gud værdiges i den Grad at indlade sig med os Msker, som skeet er i Xstd, saa skal vi idetmindste være ærlige mod ham. Men Gavtyve-Naturen i Msket har formodentligt her som overalt instinktivt kløgtigt tænkt som saa, ved saaledes at være ærlige ender det dog maaskee [med] at vi ikke slippe for at blive Apostle, at Gud dog faaer Magt og Bugt med os og redigerede ind i hans. Derfor maae vi være sikkrede, ved at have lukket til her i Baglaas, saa det endog er en Dyd af os, at vi ikke begjere at blive Apostle – saa veed jeg da for Satan at Gud umuligt kan faae fat i os. O, Msk, Du behøver ikke at være bange, Gud foragter Dig.

Men forresten er det vist, at det at være Apostel maa være Qval og Rædsel over al Qval og Rædsel.

Bestandigt i Fare, i Nød, i Trang, i Lidelse – og bestandigt negtet end det mindste af det Sandsynlige. Men det Sandsynlige er for Msk hvad Vandet er for Fisken og Luften for Fuglen. Saaledes at være negtet alt Sandsynligt er at bringes til det Yderste. Nu vel, giv ham saa dog idetmindste Lov til, træet og udmattet at segne – nei, just i det alleryderste Øieblik skrækkes han op – – her er jo Miraklets Hjælp, store Gud, et Mirakel! Ja godt nok, men at excerceres paa den Maade er Tortur værre end at radbrækkes eller at udspiles og splittes ad.

Miraklet er saa langt fra at være msklig talt en Hjælp, at det er en Qval mere ogsaa saaledes, at Omverdenen enten vil behandle ham som gal, eller spotte ham og naar han er i Nød for det Allernødtørftigste sige: aah, ham behøver man jo ikke at hjælpe, han kan jo gjøre Mirakler; og dog er hans Liv saaledes, at han ganske bogstavelig kan være i Nød for det Allernødtørftigste og saa maaskee, ja eller maaskee ikke, maaskee et Mirakel: frygtelige Tortur.

See, det er Tortur! Naar et Msk. virkelig skal være Redskab for Gud, altsaa Redskab for denne uendelige Villie, som Gud er, saa maa Gud først tage al hans Villie fra ham. Frygtelige Operation. Og der er, som naturligt, Ingen, der veed saaledes at examinere

[a] Uendeligt mere anstrengende end det engang for alle at leve i den yderste Fattigdom og saa dog Ro deri og dermed Punktum, uendeligt langt mere anstrengende er det, saa i et alleryderste Øieblik at hjælpes ved et Mirakel og saa igjen i yderste Jammer, og saa maaskee igjen et Mirakel; thi dette dette er den rædsomste Art Himmelspræt.

piinligt som en Alvidende og en Almægtig. Thi vistnok er der ogsaa ellers ved Torturer Læger tilstede for at skjønne, hvor længe den Piinte kan holde ud, uden at det koster ham Liv[et]; men dog kan det hænde, at man tager Feil, og den Piinte dør for dem – Sligt hænder aldrig en Alvidende. Og vistnok har man ogsaa ellers styrkende Midler i Beredskab for at styrke den Piinte, at han paa nye kan holde ud; men dog svækkes for hver Gang den Piintes Kræfter og Døden kommer nærmere – kun en Almægtig kan i hvert Secund give ubetinget nye Kræfter heelt og holdent.

Og ogsaa dette er jo Qval. Da nemlig trods alle Lidelser det dog er det ubeskrivelige Store at være Guds Redskab, saa har Apostelen bestandig den Anstrengelse mere: at skulle takke, takke, takke for denne uendelige Velgjerning.

Dog saa er der forbeholdt Apostelen Eet: i Sandhed at kunne elske Gud. Ak, dette med at vi andre elske Gud!

Vi tale om, at vi, som skabte af Gud, maae elske Gud – og den Eneste, der i Sandhed elsker Gud, det er Apostelen, han som for at blive Redskab blev ubetinget ubetinget tilintetgjort af Gud.

At elske Gud fordi han har skabt Dig er at elske Dig selv. Nei, vil Du i Sandhed elske Gud, da maatte dette vise sig i: glad, tilbedende at ville lade Dig ganske tilintetgjøre af Gud, for at han ubetinget kan faae sin Villie frem.

#